तत्समीपे आत्मानमाछाद्य स्थितः सः । अनन्तरं स काकः प्रदोषकाले मृगमनागतमवलोक्य इतस्ततोऽन्विष्य तथाविधं दृष्ट्वोवाच सखे किमेतत् । मृगेणोक्तं अवधीरितसुहृद्वाक्यस्य फलमेतत् ।

तथाचोक्तं । सुहृदां हितकामानां यः शृणोति न भाषितं ।
विपत् संनिहिता तस्य स नरः शत्रुनन्दनः ॥ ६८ ॥
दीपनिर्वाणगन्धं च सुहृद्वाक्यमरुन्धतीं ।
न जिघ्रन्ति न शृण्वन्ति न पश्यन्ति गतायुषः ॥ ६९ ॥

काको ब्रूते स वञ्चकः क्व । मृगेणोक्तं मन्मांसार्थी तिष्ठत्यत्रैव । काको ब्रूते मित्र उक्तमेव मया पूर्वं ।

अपराधो न मेऽस्तीति नैतद्विश्वासकारणं ।
विद्यते हि नृशंसेभ्यो भयं गुणवतामपि ॥ ७० ॥
परोक्षे कार्यहन्तारं प्रत्यक्षे प्रियवादिनं ।
वर्जयेत् तादृशं मित्रं विषकुम्भं पयोमुखं ॥ ७१ ॥

ततः काको दीर्घं निःश्वस्य । अरे वञ्चक किं त्वया पापकर्मणा कृतं ।

यतः । संलापितानां मधुरैर्वचोभिर्मिथ्योपचारैश्च वशीकृतानां ।
आशावतां श्रद्दधतां च लोके किमर्थिनां वञ्चयितव्यमस्ति ॥

अन्यच्च । उपकारिणि विश्रब्धे शुद्धमतौ यः समाचरति पापं ।
तं जनमसत्यसंधं भगवति वसुधे कथं वहसि ॥ ७३ ॥
दुर्जनेन समं सख्यं प्रीतिं चापि न कारयेत् ।
उष्णो दहति चाङ्गारः शीतः कृष्णायते करं ॥ ७४ ॥
दुर्जनः परिहर्तव्यो विद्ययालंकृतोऽपि सन् ।
मणिना भूषितः सर्पः किमसौ न भयंकरः ॥ ७५ ॥